

Kolonnenotat om de forskellige religioners syn på Aktiv dødshjælp.

Hver gruppe finder 4 - 6 argumenter for henholdsvis kristendommen, islam, buddhismen (og hinduismen).

Kristendommen Dan Månsson	Islam Safia Aoude	Buddhisme Linda Clod Præstholm	Hinduisme	Hvad tænker du?
I den bibelske fortælling er livet Guds gave. Gud giver, og Gud tager liv. Det skal vi altså overlade til Gud. Vores opgave er at forvalte og værne om det givne liv; både vores eget og andres liv.	Aktiv dødshjælp er ikke tilladt i islam. Med aktiv dødshjælp menes der en aktiv handling, som fremskynder døden hos en syg eller såret person, der selv beder om det, og som ikke har mulighed eller evner til at begå selvmord.	Medlidenhedsdrabet har til hensigt at slutte lidelsen. Netop lidelsen mener buddhister er uundgåelig, så længe sindet ikke er befriet eller erkendt.	I hinduismen tror man på reinkarnation, og at der er forskellige ting, sjælen skal lære i løbet af den tid, man bliver genfødt på Jorden.	
Som kristent menneske må jeg sige, at aktiv dødshjælp er medlidenhedsdrab. Hvordan jeg end vender eller drejer argumenterne for dødshjælpen, er det drab. Og drab er en overtrædelse af det femte bud.	Alle islamiske lærde er enige om, at en handling, der ville fremskynde døden hos et andet menneske er at sidestille med mord, og at en handling, man selv foretager, og som fremskynder dødsøjeblikket, er at betragte som selvmord.	Hvis kroppen dør, som ved aktiv dødshjælp, betyder det ikke, at lidelsen ophører. Den vil sandsynligvis fortsætte efter kroppens død, i mellemtilstanden indtil næste genfødsel eller i den nye krop.	En hindus liv bygger blandt andet på disse tre vigtige principper: karma, moksha (frigørelse fra reinkarnation) og ahimsa. Karma er resultatet af vores gode og dårlige handlinger og afgør, hvordan vores næste liv bliver.	

I det sekulariserede liv, har vi krav det gode liv. Derfor problematiserer vi Gud som livets opretholder og medlevende livsledsager. Man vil tage livet i sin egen hånd.	Med hensyn til passiv dødshjælp, så er der delte meninger hos de lærde. Med passiv dødshjælp menes en handling, hvorved man gennem at undlade en behandling fremskynder sygdomsforløb, som man regner med, er dødelig uden videre behandling, hvorved døden indtræder ad naturlig vej.	Tværtimod vil buddhisterne opleve lidelsen som en virkning af tidligere indtryk i sindet, altså en årsag-virknings-effekt, også kaldet karma, hvilket vil sige, at årsagen vil give virkning, ubetinget om man slår kroppen ihjel.	Døden er døren til frigørelse, og det må være medmenneskeligt at udøve aktiv dødshjælp og hjælpe den alvorligt syge mod frigørelse. Men andre mener, at man ikke må adskille sjælen og kroppen før ens naturlige død i genfødslernes kredsløb, og at det ellers vil medføre dårlig karma for både den alvorligt syge og for den, der udøver aktiv dødshjælp	
Lægelig behandling skal redde og værne om livet. Det giver udfordringer til behandlingen af uhelbredeligt syge mennesker. Lægerne skal beslutte, om deres behandling skal sigte mod livsforlængelse eller alene være smertebehandlende.	Visse islamiske lærde har hævdet, at medicinsk behandling ikke er nødvendig (wajib) men kun tilladt. Derfor er det tilladt at vælge at afstå fra medicinsk behandling og i stedet for sætte sin lid til Gud alene og nøjes med tålmodighed.	Desuden vil et drab, hvad enten det er på én selv eller andre, give yderligere dårlige indtryk i sindet og dermed mere lidelse i fremtiden.	En anden vigtig faktor er, at selvom man bliver fri for lidelserne i dette liv ved at få aktiv dødshjælp, så hænger ens karma stadig ved, når man bliver genfødt igen. Man vil komme til at lide på samme måde, da man stadig står til regnskab for ens tidligere handlinger i forbindelse med ens karma.	

Næstekærlighedens medlidenhed må drive os til en intensivering af forskningen i de kroniske sygdomme og i smertebehandlingen, ikke til aktiv dødshjælp.	"Blandt dem, der kom før jer, var der en mand, der var såret og ikke kunne holde det ud; så han tog en kniv og stak sig i hånden, og blodet holdt ikke op med at flyde, indtil han døde. Allah har sagt: "Min tjener fremskyndte sin død; Jeg har forbudt ham Paradis." (Bukhari, 3276; Muslim, 113)	En buddhist vil derfor øjensynligt prøve arbejde med lidelsen på andre planer, for eksempel gennem meditation og med sin generelle indstilling. Det er dog ikke imod buddhistisk opfattelse at mildne lidelsen med smertestillende midler eller andre hjælpemidler.	Hinduismen tillader en alvorligt syg at dø, hvis vedkommende er spirituelt oplyst og ønsker at lette sine nærmeste for emotionel eller økonomisk bekymring på grund af vedkommendes helbred. I hinduismen er den ideelle død en naturlig død, hvor man er ved bevidsthed. Hvis ens fysiske lidelser hindrer selv-kontrol og klarhed, er det tilladt at forkorte sit liv.	
Det handler i lige så høj grad om de andre smerter, som griber ind i den fysiske smerte, nemlig den psykiske, sociale og eksistentielle/åndelige smerte. Omsorgen for hele mennesket må have øje for alle fire aspekter.	"Den, der kaster sig fra et bjerg og dræber sig selv, vil komme i ilden, hvor han vil kaste sig ned igen og igen for altid. Den, der tager gift og dræber sig selv, han vil holde giften i sin hånd i ilden og drikke den igen og igen for altid. Den, der dræber sig med et stykke jern, dette stykke jern vil han holde i sin hånd i ilden	Den buddhistiske opfattelse af alvorlig sygdom, lidelse og død skal derfor ikke forveksles med, at man skal lide for en hver pris. Der er tale om en langt mere nuanceret forståelse, som altså indebærer bevidstheden om flere liv.	Men i stedet for aktiv dødshjælp kan den alvorligt syge vælge at stoppe med at modtage behandling. Hvis vedkommende er fri for begær, har realiseret sig selv og ikke har nogen ambitioner og forpligtelser i livet, kan vedkommende vælge prayopavesa, som betyder faste til døden.	

	og han vil stikke sig i maven med det igen og igen for altid." (Bukhari, 5442; Muslim, 109)			
--	---	--	--	--